

Μίμηση του Χριστού ή «περί του κατ' ίχνος Αυτώ ακολουθείν» (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Για μας ο Χριστός δεν είναι μόνον ιστορικό πρόσωπο, αλλά και ο Κύριος της δόξης, του οποίου η χάρις ως ζώσα ενέργεια μένει μαζί μας στους αιώνες, κατά την αψευδή του επαγγελία, που θεραπεύει τα ασθενή και αναπληρώνει τα ελλείποντα και γίνεται «τοις πάσι τα πάντα». Ο ανωτέρω λόγος του Παύλου προς τους Κορινθίους (Β΄ Κορ. 3,18), είναι η πρακτικότερη μέθοδος του αγιασμού, που μεταδίδεται σε όσους πιστούς με προσοχή και ενδιαφέρον αντανακλούν πάνω τους τον θείο χαρακτήρα του Κυρίου μας, διότι απαραβάτως κατά τον αυτόν χαρακτήρα θα μεταμορφώνονται σταδιακά «βαδίζοντας από δόξα σε δόξα με την ενέργεια του Κυρίου, που είναι το Πνεύμα».

Και να με ποιο τρόπο ο Ιησούς μας παρακινεί· «όποιος θέλει να με υπηρετεί ας ακουθεί το δικό μου δρόμο» και «όπου είμαι εγώ, εκεί θα είναι και ο δικός μου υπηρέτης»(Ιω. 12, 26). Η ολοκληρωτική μίμηση του Χριστού από τον άνθρωπο δεν είναι δυνατόν να πραγματοποιηθεί. Υπάρχει όμως το ενδεχόμενο ανθρωπίνως να κατορθωθεί και γίνεται σε όσους μπορούν να πουν με παρρησία, «να εμείς τα αφήσαμε όλα και σε ακολουθήσαμε». Μόνον εκείνοι ενδυναμώνονται «και να τον μιμηθούν και να εφαρμόσουν όλες τις εντολές του», σύμφωνα με τον Μάξιμο τον Ομολογητή.

Προαναφέραμε το νόμο της επιρροής κατά τους φυσικούς λόγους, αλλά εδώ η μίμηση του Χριστού - Θεού δεν είναι μόνον φυσικός νόμος αντιγραφής παραδείγματος ή συστήματος συμπεριφοράς. Ασφαλώς και αυτά συντελούν. Ο λόγος όμως εδώ είναι ότι δεν βαδίζει ο άνθρωπος προς τον Θεόν να τον μιμηθεί, αλλά έρχεται ο Θεός προς τον άνθρωπο να τον θεοποιήσει. Το πρώτο είναι μηχανικό, ενώ το δεύτερο είναι οργανικό· το ένα είναι ανθρώπινο, το άλλο είναι θεοπρεπές.

Στην προσπάθειά μας «όσα μεν είναι δεκτικά στη φύση μας τα μιμούμεθα, όσα δε

δεν είναι τα σεβόμαστε και τα προσκυνούμε», κατά τον Γρηγόριο Νύσσης. Εάν ο Κύριός μας πληροφορεί ότι «χωρίς εμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν», και η μίμηση του από τους πιστούς πραγματοποιείται διά της θείας του χάριτος με τη συνεργασία της αυταπαρνήσεως. «Όποιος θέλει να με ακολουθήσει, ας απαρνηθεί τον εαυτό του, ας σηκώσει το σταυρό του και ας με ακολουθεί. Γιατί όποιος θέλει να σώσει τη ζωή του, θα τη χάσει· όποιος όμως εξαιτίας μου χάσει τη ζωή του θα τη βρει»(Ματ. 16, 24-25). Από αυτό συμπεραίνεται ότι στην περιεκτική αυτή αυταπάρνηση, που ακολουθούμε χωρίς περιστροφές, αναγκαζόμαστε να βαδίσουμε εναντίον της πεσμένης στην αμαρτία φύσεώς μας και όλων των συστημάτων της συμβατικότητας του ψευδοπολιτισμού και να σηκώσουμε το σταυρό και τον ονειδισμό του Χριστού, όσον και αν φαίνεται αυτό πρόκληση στην ορθολογιστική έννοια αυτού του κόσμου. Το νόημα του πεπλανημένου κόσμου είναι το φρόνημα του εκπεσόντος πρώην εωσφόρου και νυν σατανά που εξαπάτησε τον πρώτον άνθρωπο να σκεφθεί με υπερηφάνεια και ιδιοτέλεια, αρρώστια που υπάρχει μέχρι σήμερα και έως της συντελείας στους υιούς της απειθείας. Αυτήν την ασθένεια και κάθε άλλη παρόμοια, αιτία της φθοράς και του θανάτου, θεράπευσε ο κλίνας ουρανούς και καταβάς Θεός Λόγος διά της ταπεινώσεως και υπακοής του προς τον Θεόν Πατέρα, διότι κατά τον Παύλο «αν και ήταν Θεός δεν θεώρησε την ισότητά του αποτέλεσμα αρπαγής, αλλά τα απαρνήθηκε όλα, πήρε μορφή δούλου και έγινε άνθρωπος και όντας πραγματικός άνθρωπος ταπεινώθηκε θεληματικά υπακούοντας μέχρι θανάτου, και μάλιστα θανάτου σταυρικού»(Φιλ. 2, 6-8). Το ζωντανό αυτό παράδειγμα της ταπεινώσεως του Θεού Λόγου, της «κενώσεώς» του, είναι ο δείκτης της χριστιανικής ζωής. Το νόημα της εν Χριστώ βιοτής είναι το ταπεινό φρόνημα, που συντρίβει την υπερηφάνεια του διαβόλου και κάθε ιδιοτέλεια.

Όλοι οι λόγοι και οι πράξεις του παναρέτου βίου του Κυρίου μας παρεδόθησαν στους πιστούς προς μίμηση διά της χάριτός του. Εξαίρετα όμως θαυμάζονται η ταπείνωση και η αγάπη του, που κατά το λόγιο «εκάλυψαν ουρανούς» και συγκλόνισαν την κτίση.

Στην παγκόσμια ιστορία δεν εμφανίσθηκε κανένας κοινωνιολόγος, φιλόσοφος, αναμορφωτής, παιδαγωγός και εν γένει δημιουργός στην διάπλαση των κοινωνιών, που να χάραξε τα απaráμιλλα σημεία πλεύσεως, αγάπης, λέω, και ταπεινοφροσύνης, στον παγκόσμιο σκοτεινό ωκεανό του συμφέροντος και του εγωϊσμού. Οι ολόφωτοι αυτοί πυρσοί σαν δείκτες της ορθής πορείας περισώζουν τη δυστυχημένη ανθρωπότητα από τα σκοτάδια του μίσους, της εκδικήσεως και της αρπαγής του ακόρεστου συμφέροντος και μεταβάλλουν το απέραντο ανθρωποσφαγείο σε χώρο αξιών και αξιοπρέπειας, ώστε η ανθρώπινη προσωπικότητα να μην εκμηδενιστεί! Πάντως στις ημέρες μας ο δείκτης αυτός της ισορροπίας αντιστράφηκε επικίνδυνα και καλούνται «οι του Χριστού», οι καλοί

σαμαρείτες της αλληλεγγύης και του αλτρουϊσμού, να γονατίσουν και να υψώσουν ικετευτικά τα χέρια τους στον μεγάλο μας Σωτήρα και Αναμορφωτή να παρατείνει τους οικτιρμούς του και να δώσει σύνεση στην παράλογη τρέλλα των αδίστακτων φορέων του εγκλήματος και του αθέμιτου συμφέροντος, που οδηγεί αδίστακτα στον Αρμαγεδδώνα του αφανισμού και ολέθρου οτιδήποτε μέχρι σήμερα κατεσκευάσθηκε άξιο και ευγενές.

Αλλά ας επανέρθουμε στο θέμα μας. Και επειδή το προοίμιο του λόγου μας ήταν η μίμηση του Ιησού μας, έκρινα να μη παραλείψω σχόλιο του μεγάλου μας φωστήρα της Καισαρείας, Βασιλείου του Μεγάλου, στον βίο του Κυρίου μας, στο οποίο αναφέρει τα εξής· «όλα όσα αφορούν τη ζωή του Κυρίου μας οδηγούν στην ταπεινοφροσύνη. Ως βρέφος γεννήθηκε σε σπήλαιο και τοποθετήθηκε όχι σε κρεβάτι αλλά μέσα σε φάτνη· έζησε σε σπίτι μαραγκού, με άγνωστη και ασήμαντη μητέρα, υπακούοντας στη μητέρα και στον μνηστήρα της· διδασκόταν, ακούοντας αυτά που δεν είχε ανάγκη, ρωτώντας όμως, και με την ερώτηση θαυμαζόταν για τη σοφία του· υποτάχθηκε στον Ιωάννη και δέχθηκε βάπτισμα από το δούλο ο Δεσπότης· δεν αντιστάθηκε σε κανένα που ήταν αντίθετός του, ούτε χρησιμοποίησε την απέραντη εξουσία που είχε, αλλ' υποχωρούσε σε αυτούς σαν να ήταν δυνατότεροι και επέτρεπε στην πρόσκαιρη εξουσία να φαίνεται ισχυρή· δικαζόταν από τους αρχιερείς, οδηγείτο στον ηγεμόνα και ενώ δεχόταν καταδίκη ελέγχει όσους τον συκοφαντούσαν υποφέροντας σιωπηλός τις συκοφαντίες· από ασήμαντους δούλους και παιδάρια δεχόταν φτυσίματα, παραδινόταν σε θάνατο, μάλιστα τον χειρότερο για τους ανθρώπους. Έτσι ως άνθρωπος έζησε από τη γέννηση μέχρι το τέλος του και μετά από τόσο μεγάλη ταπεινοφροσύνη φανέρωσε τη δόξα του, συνδοξάζοντας με τον εαυτό του όσους περιφρονήθηκαν». Εδώ πραγματικά αποκαλύπτεται κάθε λογικός άνθρωπος σε κάθε ηλικία αλλά και περίπτωση, γιατί ακριβώς ο Κύριός μας έζησε στη γη σε μία ταραχώδη και ακατάστατη κοινωνική ζωή, που η δυσκολία και η αβεβαιότητα ήταν μάλλον κανόνας της ζωής.

Ο πλούτος όμως της αγάπης του και η βαθυτάτη του ταπείνωση ανυψώθηκαν στον μέγιστο θρίαμβο, στο κέντρο της παγκόσμιας ιστορίας, όταν έδωσε τη σκληρότερη μάχη πάνω στο Σταυρό, κατανικώντας τις δυνάμεις του μίσους και τον όγκον του εγωϊσμού σε όλη τους την έκταση και βραβεύοντας με την παναγάπη και αυτοθυσία του τους σταυρωτές του! «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γάρ οίδασι τι ποιούσι!» Τα ασίγητα αυτά λόγια, που σε όλους τους κόσμους θα βοούν σε όλες τις γενεές και τους αιώνες, θα είναι το επισφράγισμα της θείας και θεοπρεπούς ιδιότητος του μόνου Λυτρωτού όλων των κόσμων, ορατών και νοουμένων, ότι όντως Αυτός είναι ο μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού που ήρθε στον κόσμο και ότι στο πανάγιον όνομά Του πραγματοποιείται όλη η σωτηρία. «Μέγας εί, Κύριε, και θαυμαστά τα έργα σου και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς

ύμνον των θαυμασίων σου»!

[Συνεχίζεται]